

dig i, er simpelt hen historieforfalskning. Det er jeg nødt til at sige.

Det Konservative Folkeparti havde ikke ændret linje. Vi var enige med Venstre. Vi var med og stillede krav om nye møder, for at vi kunne komme med. Det krævede en lille imødekommeelse fra ministeren og hendes to regeringspartier. Det kunne hun ikke trumfe igennem. Jeg tror faktisk, ministeren gerne ville have givet os den indrømmelse, men SF blokerede; det var jo situationen. Det var ikke sådan, at Det Konservative Folkeparti ikke ønskede at være med. Vi ville meget gerne have været med, men vi havde brug for en enkelt lille garanti, som ministeren havde givet mundtligt, men som hun ikke ville gentage skriftligt i betænkningens bidraget.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så vender vi tilbage til nutiden. Der er ikke flere, der har bedt om ordet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 100: Forslag til lov om en generel arbejdsmiljøafgift.

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).
(FremSAT 10/11 2000).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Carsten Hansen (S):

Det er en mærkedag i dag – det er det for arbejdsmiljøet, og det er det også for Socialdemokratiet – for vi førstebehandler jo et lovforslag, som er det første i en række, vi kalder incita-

mentspakken, og som skal ses som en samlet helhed. Vi indfører grønne afgifter på arbejdsmiljøområdet, hvor man så at sige kommer til at betale efter forbrug – eller misbrug, om man vil.

LO foretog for nogle år siden en stor undersøgelse blandt sine medlemmer for at få en bedre viden om, hvilke områder lønmodtagerne vægtede højest i forhold til det gode liv, ja, i forhold til et godt arbejdsliv, og her kom arbejdsmiljøet ind på en klar førsteplads – langt foran traditionelle krav som mere i løn, længere ferie, ja, hele 61 pct. vægtede et godt arbejdsmiljø højere. Det er tankevækkende.

Lad mig slå fast, at vi i Danmark – også målt efter international standard – har en godt arbejdsmiljø, og vi har, siden vi kom til i 1993, til stadighed sat arbejdsmiljøet højt på dagsordenen med en lang række initiativer, men vi må også slå fast, at vi alligevel har alt for mange arbejdsskader og alt for mange ulykker. Det betyder helt uacceptable lidelser for den enkelte og belaster samtidig samfundet meget – også økonomisk, ja, de mest troværdige undersøgelser på det her område peger på, at det koster samfundet et tocifret milliardbeløb om året.

Lad mig gå over til incitamentspakken. Den pakke, vi tager hul på med det her forslag, arbejder jo både med pisk og gulerod. Vi har prøvet det med guleroden meget længe, men det har ikke hjulpet nok. Derfor er det vigtigt at understrege, at forslaget er et led i en samlet incitamentspakke på hele arbejdsmiljøområdet.

Pakken består af følgende elementer:

En arbejdsmiljøafgift, der pålægges alle virksomheder. Dog kan virksomheder, der bliver arbejdsmiljøcertificerede, ansøge om at få tilbagebetalt afgiften, så de holdes fuldstændig skadefri.

En certificerings- og tilskudsordning for virksomheder med et særlig godt arbejdsmiljø, og det indebærer også, at de slipper for arbejdsmiljøafgiften.

En udvidelse af bedriftssundhedstjenesten, så vi får hele arbejdsmarkedet med, ja, vi får faktisk 1,4 mio. lønmodtagere med under BST-ordningen, og det har været et længe næret ønske fra vores side.

En ny BST-ordning, som jeg vil kalde langt mere fleksibel og behovsorienteret, hvor vi samtidig gør BST til en vigtig spiller i forhold til folkesundheden, til en reduktion af sygefraværet og i forhold til at yde virksomhederne rådgivning.

Endelig bliver der et gebyrbelagt tilsyn, som alle virksomheder i de brancher, der er de største syndere, skal udsættes for, og i forhold til arbejdsmiljøet skal jeg tilføje, at de virksomheder, der bliver arbejdsmiljøcertificerede, jo også inden for disse brancher kan slippe for et gebyrbelagt tilsyn.

Hele pakken er altså udformet som en form for hjælp til selvhjælp, og det er en forudsætning for, at vi får styrket hele indsatsen i den enkelte virksomhed og på den enkelte arbejdsplads.

Det er meget vigtigt at fastslå – også her fra denne talerstol – at vi ikke belaster de virksomheder, der tager arbejdsmiljøet alvorligt. Derfor skal alle disse elementer ses i en sammenhæng, og hele den her incitamentspakke giver faktisk virksomhederne mulighed for ad frivillighedens vej at forbedre deres arbejdsmiljø.

Selve det lovforslag, vi behandler i dag, består af to elementer: et bidrag, der afspejler de erstatninger, der er for arbejdsulykker og erhvervs-sygdomme, som Arbejdsskadedstyrelsen har tilkendt – bidraget kommer til at svare til 130 kr. pr. fuldtidsbeskæftiget – og et generelt arbejdsmiljøbidrag, hvor alle virksomheder med ansatte indbetaler et fast bidrag pr. år opkrævet på baggrund af ATP-indbetalingerne, og det er på 65 kr. pr. år; alt i alt 200 kr. om året.

Vi hilser det således velkomment, at vi får en række meget store ønsker opfyldt med BST-dækningen og samtidig får indført en række forskellige incitament, der betyder, at hvis man ikke tager arbejdsmiljøet alvorligt, må man til lommerne.

Vi hverken kan eller vil leve med de følger-virkninger, der er af et dårligt arbejdsmiljø, hverken for det enkelte menneske eller for samfundet som helhed. Alt for mange mennesker er igennem tiden blevet udstødt af arbejdsmarkedet på grund af et dårligt arbejdsmiljø.

Vi indstiller selvfølgelig forslaget til vedtagelse og ser frem til en god udvalgsbehandling.

Jens Vibjerg (V):

Et godt arbejdsmiljø ønsker vi alle, ja, jeg tror ikke, man kan finde nogen, der ikke ønsker, at vi alle skal have et godt arbejdsmiljø, men for regeringen og forligspartierne hopper kæden af ved den måde, man prøver at gennemføre tingene på.

Det forslag her har ingen arbejdsmiljøeffekt. Det er rent fiskalt. Det understreges af, at regeringen og venstrefløjten her kun gennemfører afgifterne. Den øvrige del af incitamentspakken,

som man kalder den, den bebudede certificering og tilskudsordning, er der ingen afklaring af, og det samme gælder gebyrordningen for virksomheder i særlig belastede brancher.

En generel afgift, som rammer en hel branche, har slet ingen effekt. Når man sælger en ny skat som forbedring af arbejdsmiljøet, ødelægger man ethvert incitament til at gå aktivt ind i dette arbejde.

De 98 pct. af virksomhederne, der i dag er meget opmærksomme på arbejdsmiljøet og dets betydning for virksomhederne og de ansatte, får her et ordentligt skud demotivation.

Jeg ved godt, at det selv for regeringen er ved at være nok med alle de nye skatter og afgifter, og derfor er det selvfølgelig fristende, hvis man skal give indtryk af, at det er noget andet, også at kalde det noget andet. Derfor sætter man ordet arbejdsmiljø foran og tror, at danskerne hopper på den. Det er en grov undervurdering af borgerne. Men det viser regeringens manglende evne til at tænke visionært, operationelt og kvalitativt. Man har her den gamle skatteskrue, som man efter nu 123 forgæves forsøg siden 1993 stadig forsøger at bilde befolkningen ind er en løsning.

Hr. Carsten Hansen sagde, at det var en mærkedag, ja, så kan jeg forstå, at man i hvert fald i Socialdemokratiet har mange mærkedage, for som sagt har vi haft 123, siden regeringen tiltrådte.

Hvad siger de, der har forstand på de her ting? Hvad siger parterne? Hvad siger Arbejdsmiljørådet? Har det i det hele taget være til høring i rådet?

Der er heller ingen tvivl om, at forslaget er en kæp i hjulet for en udvikling af det rummelige arbejdsmarked. En ny skat på arbejdskraft vil uundgåeligt nedsætte virksomhedernes lyst til at ansætte personer med nedsat arbejdskraft. Forslaget er direkte skadeligt for det rummelige arbejdsmarked. Forslaget er direkte skadeligt for virksomhedernes indsat for et godt arbejdsmiljø. Forslaget giver kun penge i statskassen, og det er en skam, at man vil ødelægge en debat om arbejdsmiljø med et skatteforslag.

Man må sige, at forslaget er ægte rødt, og at det naturligvis kun får den røde knap fra Venstre.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det var interessant at høre Venstres ordfører, hr. Jens Vibjerg, komme med begrundelserne for at

stemme imod det lovforslag, vi her behandler. Det er sjovt, når vi ser på, hvordan Venstre ude i kommunerne og i deres generelle politik går ind for brugerbetaling. Vi synes, at man i al for lang tid har ladet stå til på det her område med hensyn til brugerbetaling. Det har altså været gratis for en lang række virksomheder at misbruge medarbejdere, slide dem op ved hjælp af virksomhedernes ledelsesret, og derefter kunne samfundet så overtage forpligtelserne.

Må jeg spørge ordføreren for Venstre, hr. Jens Vibjerg, hvad Venstre egentlig vil gøre ved de 15.000 arbejdsulykker og 50.000 arbejdsskader, der er om året. Vi mangler et bud. Ja, vi har set nogle gange, at man vil afskaffe arbejdsmiljøloven, men hvad er det, man egentlig vil?

Det rummelige arbejdsmarked handler også om arbejdspladsfastholdelse og handler også om, at vi skal afskaffe den udstødning, der sker fra arbejdsmarkedet i dag.

Hvad vil Venstre på det her område, vil jeg gerne spørge hr. Jens Vibjerg om.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Når man hørte hr. Jens Vibjergs indlæg, var der én ting, der manglede, og det var Venstres bud på, hvordan man skaber et bedre arbejdsmiljø. Overskriften for ordførertalen var: Venstre ønsker et bedre arbejdsmiljø. Men hvordan? Det svar udeblev.

Interesserer det slet ikke Venstre, at erhvervslivet skriger på arbejdskraft inden for en række områder, og at erhvervslivet ønsker, at arbejdskraften skal kunne blive længere tid på arbejdsmarkedet, end tilfældet er i dag?

Det kan jo løses bl.a. ved det her forslag. Vi er jo i en situation, hvor der er et sygefravær på grund af nedslidning, dårligt arbejdsmiljø og arbejdsskader svarende til 55.000 fuldtidsstillinger om året.

Hvad ønsker Venstre at gøre for at minimere det tal og sikre ikke mindst erhvervslivet – ja, underforstået naturligvis også den enkelte, som bliver ramt, og samfundet – en bedre, mere handlekraftig arbejdskraft?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg kunne også godt tænke mig at følge op her, for det minder jo meget om den situation, vi så under behandlingen af det foregående lovforslag. Man starter med at indlede med at lovprise kampen for et bedre arbejdsmiljø – ligesom man

ved det foregående lovforslag lovpriste kampen mod sexchikane – hvorefter man går imod det forslag, der ligger på bordet, men man kommer overhovedet ikke i nærheden af et bud på, hvad man så vil gøre.

Er problemet her ikke egentlig, at Venstre ikke har noget bud, når det kommer til stykket? Hvor varmt og i hvor stort et omfang går Venstre egentlig ind for at kæmpe for et ordentligt arbejdsmiljø? Jeg synes godt, at vi kunne forlange, at Venstre i det mindste bare antyder, hvilken vej man vil gå.

Måske er problemet egentlig med det her – hvor der er tale om en certificeringsordning, så man kan få tilskud til at betale afgiften – at afgiften er for lille, så der ikke er nogen motivation. Det kunne være, Venstre ville støtte det, hvis vi satte afgiften endnu højere op.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

En af årsagerne til, at forslaget her overhovedet ingen effekt har, er, at man nu lægger en afgift på virksomhederne, en afgift, som kun er en skat. Der er ingen incitamenter hos den enkelte virksomhed til at gå seriøst ind i det her.

Det er jo den alt overvejende del af virksomhederne, der tager det her alvorligt, netop fordi man ved, at det betyder meget for medarbejderne og for medarbejdernes produktivitet på arbejdspladserne, og derfor går man altså utrolig seriøst ind i det her. Men de virksomheder, der gør det, får så et gok oven i nødden. Og er der noget, der er demotiverende, så er det altså at få et gok oven i nødden, når man gør alt, hvad man kan, for at gøre det bedst muligt for sine medarbejdere.

Så skal man have nogle incitamenter herinde, skal det altså være sådan, at de påvirker den enkeltes gøren og laden og man ikke bare over en kam slår folk oven i hovedet, uanset hvordan de opfører sig. Og den her lov kommer jo til at virke på den måde.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Venstres ordfører, hr. Jens Vibjerg, undlader fuldstændig at forholde sig til substansen og til det, vi – ordførerne for de forskellige partier – spørger om.

Jeg ved ikke, om man kan antyde, at hr. Jens Vibjerg måske ikke har læst lovforslaget eller har undladt at læse dele af det, men jeg vil gøre hr. Jens Vibjerg opmærksom på, at man faktisk,

hvis man har et ordentligt arbejdsmiljø, kan slippe for de her afgifter. En af hovedessenserne i lovforslaget er jo, at virksomheder – også i belastede brancher – der har et godt arbejdsmiljø, faktisk kan slippe for at betale afgiften, og det må da være et væsentligt incitament.

Men vi fik ikke noget bud fra Venstre: Hvad er det, man vil? Hvornår vil man tage arbejdsmiljøet alvorligt? Der er jo de tre w'er, som har været brugt fra den her talerstol så mange gange: WWW – Wa' wil Wenstre? Lad os få et bud på, hvad Venstre vil gøre ved arbejdsmiljøet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er klart, at som den foregående spørger ønsker også jeg naturligvis at få svar på mine spørgsmål fra første runde, men jeg går ud fra, at hr. Jens Vibjerg på side 1 har noteret spørgsmålene, så han kan tage dem i anden runde.

Men det undrer mig lidt, at Venstre ikke kan se sammenhængen: at der laves en certificeringsordning, at der kommer en bedriftssundhedstjeneste, som bliver udvidet til hele arbejdsmarkedet, alt sammen forebyggende, netop for at undgå nedslidning, for at undgå arbejdsskaderne, for at undgå arbejdsulykkerne. Jeg forstår simpelt hen ikke, at Venstre ikke interesserer sig for det. Det er jo trods alt erhvervslivets interesse, som står på spil; det er jo dem, der har brug for arbejdskraften.

Det er til glæde for den enkelte, som får et længere arbejdsliv på arbejdsmarkedet og naturligvis også til glæde for socialministeren, som forhåbentlig kan komme til at spare nogle udgifter til sygedagpenge, og til sundhedsministeren, som kan spare nogle penge på hospitalsindlæggelser.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Hvordan kan Venstres ordfører påstå, at det her forslag kommer til at virke direkte mod hensigten, nemlig demotiverende? Hvordan kan det komme til at virke demotiverende, at man, hvis man har et godt arbejdsmiljø, kan slippe for at betale en afgift? Det er da oplagt, at det er en motivation for at have et godt arbejdsmiljø.

Og stadig væk har vi ikke fået bare antydningen af, hvad Venstre vil gøre andet end at sidde med korslagte arme og være fornærmet.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

De elementer, som regeringspartierne siger skulle være motiverende, kender vi ikke noget til; de er jo ikke en del af det her lovforslag.

Det her lovforslag handler om at banke alle virksomheder oven i hovedet med en ekstra skat – også eftertrykkeligt. Når man branchevis pålægger en afgift, uanset hvordan den enkelte virksomhed opfører sig, så er det, det kommer til at virke i den grad demotiverende.

Når man skal have fat i arbejdsmiljøet, skal man bruge en flertrinsraket, hvor man selvfølgelig først og fremmest tager fat om tingene ude på arbejdspladserne i samarbejdsudvalg, sikkerhedsudvalg, og hvad man har af samarbejdsrelationer på arbejdspladsen. Og så har vi vores bedriftssundhedstjeneste, og vi har Arbejdstilsynet, som elementer, der går ind og bidrager her, når ellers de elementer bliver sat til at udføre arbejdet på en måde, så det virker incitamentsfremmende, frem for at man kommer og slår folk oven i hovedet.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nu er hr. Jens Vibjerg jo lidt ny i arbejdsmiljøet, og vi har jo sådan set kendt stort set alle de redskaber, der lige blev nævnt her i sidste sætning, i mange år. Nogle af dem er fra 1899, andre kom til med arbejdsmiljølovens indførelse, og nogle enkelte er relativt nye – der stemte hr. Jens Vibjerg imod dem, men lad nu det ligge.

Det, vi bliver nødt til at spørge om – vi bliver nødt til at være konkrete – er: Hvilke typer incitamenter forestiller hr. Jens Vibjerg sig, man kan indføre, som kan sikre, lad os sige indførelse af et udsagningsanlæg i en virksomhed, hvor der foregår ting, der rummer giftige dampe, når man er i den situation, at den bøde, man får for ikke at installere det, er i en størrelsesorden i 1.000 kr.-klassen, medens den udgift, der er ved at indføre den lovbefalede udsugning, er i millionklassen?

Hvordan forestiller hr. Jens Vibjerg sig, man konkret kan lave incitamenterne i sådan en situation, hvis ikke man benytter den metode, som er her, og som rummer, at man kan frigøre sig fra en afgift, hvis tingene er i orden?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg tror, der er sket det, at vi ikke helt taler om den samme sag. Altså jeg går ud fra, at vi er i

gang med lovforslag nr. L 100: lov om en generel arbejdsmiljøafgift, hvor der udtrykkeligt står – jeg siger det, fordi hr. Jens Vibjerg ikke er helt opmærksom på det – at lovforslaget er et led i en incitamentspakke. Det er oven i købet specificeret i enkeltoverskrifter, at der er en sammenhæng mellem arbejdsmiljøafgiften og en certificerings- og tilskudsordning, hvorefter de virksomheder, der kan dokumentere et særlig godt arbejdsmiljø, kan opnå et tilskud til betaling af afgiften, så den næsten går i nul, netop for at give de virksomheder, som vil gøre noget for arbejdsmiljøet, en mulighed for ikke at skulle betale afgiften. Omvendt står der i punkt 3, at man kan lave et gebyrbelagt tilsyn til dem, som ikke har det så godt med at få hanket op i arbejdsmiljøet. Der er altså tale om en incitamentspakke med konkrete arbejdsredskaber til at forbedre arbejdsmiljøet.

Det er altså det lovforslag, vi behandler, og disse ting står faktisk på side 3 under bemærkningerne.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Hr. Jens Vibjerg plejer da ellers nok at læse finanslovforslaget, når det kommer – jeg har da gjort mig bekendt med, at han kender det på andre områder – og nøjagtig de samme ting, som hr. Ole Sohn beskrev nu, er faktisk også beskrevet i den aftale, der ligger om finansloven.

Men det undrer mig lidt, når vi nu kender Venstres udmeldte politik, at der hver gang man skal foretage en udvidelse af budgettet, skal være en besparelse – hvilket i øvrigt afskærer Venstre fra at deltage i en lang række af dansk politikts hovedområder – at på det her område, hvor der er 20 mia. kr. i spil for samfundet, med en afgift, som er ganske lille, og som man i øvrigt kan kvalificere sig til ikke at få, hvis man har et ordentligt arbejdsmiljø, dér vil Venstre ikke være med.

Hvad er det for en model, Venstre har til at forbedre arbejdsmiljøet? Den model, hr. Jens Vibjerg fremlagde her, er jo den gammelkendte model, hvor vi samtidig kan sige, at den ikke har virket i tilstrækkeligt omfang, hvis vi også fremover vil sikre erhvervslivet kvalificeret arbejdskraft.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg kan godt forstå, at forligspartierne gør, hvad de kan, for at afspore debatten fra det, det her

lovforslag handler om, for man har virkelig en dårlig sag, men forligspartierne kan lige så godt erkende først som sidst, at det her er en ny skat på erhvervslivet; det er ikke andet. Og så kan hr. Ole Sohn stå og citere fra lovforslagets side 3. Der er et par linjer med nogle hensigter, som vi overhovedet ikke aner en pind om, hvad skal bruges til, hvad vil indeholde, og som vel ikke har nogen som helst virkning på noget som helst.

Det forslag, vi behandler her i dag, er et rent fiskalt lovforslag, som kun har til hensigt at hive penge ud af virksomhederne uden hensyn til arbejdsmiljøet. Man giver det betegnelsen arbejdsmiljø for at pakke det ind i håb om, at det bliver spiseligt for borgerne, men så dumme er borgerne altså ikke i Danmark. Man undervurderer i den grad den danske borger.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen det kan da godt være, at der alligevel er et lille problem med læsningen af lovforslaget.

Når man nu laver en afgift, som man skruer sammen f.eks. på baggrund af anmeldte arbejdsskader, er det så ikke et udtryk for, at man rent faktisk tager hensyn til den ulykke, som påføres ude i de enkelte virksomheder, når det oven i købet skrues sammen på den måde, at man får pengene tilbage, hvis man har tingene i orden? Det var den ene ting.

Den anden ting, jeg vil spørge om, er: Sådan, som jeg lige hørte den sidste udtalelse fra hr. Jens Vibjerg, lyder det, som om Venstre går ind for certificeringsordningen. Er det korrekt?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg tror, jeg på det her tidspunkt vil gøre opmærksom på, at for at fremme debatten vil bemærkningerne til den enkelte ordfører blive reduceret fra 3 til 2.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det behøver formanden ikke at gøre af hensyn til mig; jeg skal nok holde ud.

Dette ulyksalige forslag fra regeringen vil give anledning til megen frustration, især i de virksomheder – og det er formentlig de fleste – som gør en stor og helhjertet indsats for et godt arbejdsmiljø. Til trods for indsatsen bliver virksomheden jo alligevel straffet med arbejdsmiljøafgiften, og min frygt er, at reaktionen typisk vil være, at så nytter egen indsats i arbejdsmiljøets tjeneste alligevel ingenting. Effekten af dette for-

slag kan derfor meget vel vise sig at være et tilbageslag for arbejdsmiljøet i danske virksomheder.

Efter forslaget opkræves 420 mio. kr. i afgift, og det er det eneste, der står helt fast.

Så bebuder regeringen yderligere initiativer – disse initiativer er altså ikke indeholdt i forslaget – men disse initiativer er ikke klar endnu, og det er helt uafklaret, hvornår de i givet fald vil kunne træde i kraft, ja, jeg kan endda forstå, at de nye initiativer må afvente EU-godkendelse efter statsstøttereglerne.

Det, man forestiller sig, er åbenbart en certificeringsordning, hvor de certificerede virksomheder kan opnå et tilskud, der skulle svare til den indbetalte afgift.

Man kan undre sig over, hvorfor regeringen har valgt en sådan Storm P.-model og ikke i stedet nøjes med at opkræve en afgift fra de virksomheder, som man mener ikke gør noget for arbejdsmiljøet. Men forklaringen er jo ligetil: Det ville nemlig ud fra et almindeligt retssikkerhedssynspunkt forde, at regeringen opstillede helt klare og objektive kriterier for, hvor godt arbejdsmiljøet skulle være, for at virksomheden kunne slippe for afgiften – og det kan man ikke.

Nu opkræver man så i stedet afgiften fra alle virksomheder, og så vil man til gengæld give et tilskud til de virksomheder, der gør en særlig indsats. Men reelt og i virkelighedens verden giver denne Storm P.-ordning præcis de samme retssikkerhedsmæssige problemer som den førstnævnte ordning. Virksomhederne ved ikke, om de er købt eller solgt, og de vil ikke præcist kunne få oplyst, hvad de konkret skal gøre for at opnå tilskuddet.

I Det Konservative Folkeparti er vi ikke i tvivl: Dette forslag er måske skadeligt, i bedste fald virkningsløst. Det er bestemt ikke hensigtsmæssigt at vedtage et enkeltelement i regeringens såkaldte incitamentspakke – nemlig afgifterne – uden at der bliver mulighed for at vurdere hele pakken som en helhed.

Det Konservative Folkeparti opfordrer derfor regeringen til at trække forslaget tilbage og til at drøfte hele pakken grundigt igennem med arbejdsmarkedets parter i Arbejdsmiljørådet, sådan som det er sædvane, før man fremsætter den samlede pakke til behandling her i Folketinget.

Men hvis man ikke er villig til det – og det er man nok ikke, for man har jo bundet sig til nogle forkerte venner – vil vi stemme imod med arme

og ben, når forslaget kommer til tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Af hensyn til almindelig pli i Folketingssalen vil jeg anbefale hr. Knud Erik Kirkegaard blot at bruge fingeren, når han skal trykke på afstemningsknappen.

Jeg har lagt mærke til, at hvis hr. Knud Erik Kirkegaard sad på sin rigtige plads – ikke fordi han skal gøre det – så ville han kigge ned på et blåt hæfte, som beskriver samtlige de aftaler, som regeringen har indgået med Folketingets partier omkring finansloven, og heri er det faktisk meget, meget klart skitseret, specificeret og beskrevet, hvordan den samlede incitamentspakke på arbejdsmiljøområdet vil komme til at virke.

Derfor er det ikke korrekt at sige, at man ikke ved, hvad der i øvrigt skal ske. For der står altså som sagt – som jeg også nævnte det over for hr. Jens Vibjerg – i bemærkningerne til lovforslaget her, hvilke andre incitamentter der skal til for at give det samlede billede af, at man netop ved at forbedre arbejdsmiljøet kan frigøre sig for afgiften og dermed skabe et bedre arbejdsmiljø.

Så mit spørgsmål til De Konservative er:

Hvad vil man så? Har man slet ikke interesse for at sikre erhvervslivet en tilstrækkelig duelig arbejdskraft, som også kan være længst muligt på arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det er mærkeligt at høre ordførerne for de to store borgerlige partier stå her i dag og forsvare en utilfredsstillende ordning, og jeg må spørge hr. Knud Erik Kirkegaard: Synes hr. Knud Erik Kirkegaard og Det Konservative Folkeparti, at det går godt nok med arbejdsmiljøet? Synes man virkelig på baggrund af de mange, mange skader og ulykker, at det går godt nok?

Og hvad er det så, man vil gøre? Hvordan vil man sikre, at arbejdsmiljøet bliver forbedret? Vi har fremlagt en model, hvorefter de virksomheder, der opfører sig ordentligt og gør noget ved arbejdsmiljøet, selv i de særligt belastede brancher, kan få et tilskud, der betyder, at de slipper for afgiften. Men hvad er det, De Konservative vil?

Og så må jeg spørge hr. Knud Erik Kirkegaard: Efter de mange år, hr. Knud Erik Kirkegaard har været i Folketinget, er en tilskudsmodel

del og en generel afgift vel ikke ganske ukendt, hverken på Miljøministeriets område eller ganske mange områder?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Hr. Knud Erik Kirkegaard sagde, at forslaget her i bedste fald ingen virkning ville have og i værste fald ville have en skadelig virkning. Jeg kunne godt tænke mig at få forklaret, hvordan det kan have en skadelig virkning, når vi fastholder alt, hvad der ellers er af regler, men nu indfører en ny regel, som siger, at virksomheder, som har et godt arbejdsmiljø, kan slippe for en afgift, hvorimod de, der har et dårligt arbejdsmiljø, vil få en afgift. Hvordan kan det virke modsat? Hvordan kan det motivere virksomheder til at få et endnu dårligere arbejdsmiljø, end de har i dag? Det er mig komplet uforståeligt.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Hvis noget er uforståeligt for hr. Anders Samuelsen, er det vist ikke første gang i verdenshistorien, det er sket.

Hvis man demotiverer, får man mindre lyst og mindre energi til at gøre noget ved den sag, som man kæmper for, og det er lige præcis det budskab, jeg har fået fra en række mennesker, der arbejder med de ting til daglig. De siger: Her går vi og knokler hver dag i sikkerhedsorganisationer, eller hvor man ellers gør det, for at få et bedre arbejdsmiljø, og så får virksomhederne alligevel bare hældt en afgift oven i hovedet.

Hvad skal det hele så nytte? Det er demotiverende, og derfor kan effekten meget vel blive negativ.

Til hr. Carsten Hansen, som spørger: Hvad så med arbejdsmiljøet, er vi ikke optaget af det? Jo, det kan jeg forsikre hr. Carsten Hansen for at vi er. Det er jeg personlig, og det mener jeg i øvrigt også, jeg dokumenterede i de 3½ år, jeg havde ministeransvar for området.

Må jeg godt nævne bare ét eksempel på et initiativ, der blev taget dengang, og som Socialdemokratiet gik imod her i Folketingssalen, nemlig da vi sammen med SF vedtog dagsordenen om en handlingsplan mod det ensidige, gentagne arbejde, en dagsorden, som Socialdemokratiet var imod. Så får man parterne engageret, så får man ude i virksomhederne medarbejdere og ledelse engageret i at få gjort noget ved arbejds-

miljøet i praksis. Det er en knaldgod metode i stedet for det, man gør her.

Så til hr. Ole Sohn: Jeg havde ikke regnet med, at hr. Ole Sohn var så naiv, som han her gav udtryk for. Det, vi vedtager ved tredjebehandlingen, hvis forslaget får flertal, er afgifterne. Det, der står i det blå hæfte, og det, der står i bemærkningerne som hensigtserklæringer, har ingen retsgyldighed, før det er vedtaget her i Folketinget, og det troede jeg dog hr. Ole Sohn var klar over.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Når jeg nævnte det blå hæfte om de politiske aftaler, var det blot, fordi jeg kan forstå på Det Konservative Folkeparti og Venstres ordførere, at de ikke helt har tiltro til, at de politiske aftaler, der bliver indgået, også bliver realiseret, og så ville jeg blot her fra Folketingets talerstol understrege, at de aftaler, SF har indgået med regeringen om den samlede incitamentspakke, agter vi så sandelig også at omsætte til lovforslag, som kommer igennem første-, anden- og tredjebehandling, så der kan være fuldstændig sikkerhed for, at når vi siger ja til arbejdsmiljøafgiften i dag, gør vi det ikke isoleret. Vi gør vi det med en understregning af, at de andre elementer i incitamentspakken naturligvis også skal omsættes til konkret lovgivning, og jeg siger det blot for at give Det Konservative Folkeparti sikkerhed for, at incitamentspakken er det helt afgørende.

Men jeg forstår bare ikke, hvorfor Det Konservative Folkeparti ikke kan se, at når man indfører en afgift, giver man også sikkerhedsorganisationen, som jo i dag virker på en række virksomheder, et dobbelt incitament, så det ikke kun er lønmodtagerne, der hele tiden presser på for at få et bedre arbejdsmiljø. Nu får arbejdsgiveren et incitament til at bidrage for gennem en certificeringsordning at blive fritaget for afgiften, fordi man lever op til god standard inden for området, og det er en fordel for alle.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg skal ikke undlade at følge hr. Ole Sohns eksempel med at bekræfte, at vi selvfølgelig lever op til de aftaler, vi har lavet i finanslovforliget. Alt andet ville jo være ganske uhørt.

Men hvad er budet på, hvad De Konservative og hr. Knud Erik Kirkegaard vil gøre ved arbejdsmiljøet? Hvordan vil man tage de 15.000 arbejdsskader og 50.000 ulykker alvorligt, hvor

ser man vejen frem? Det manglede jeg fuldstændig svar på og også incitamentet til at gøre noget, selv om det danske samfund har en udgift, der er beregnet til ca. 20 mia. kr. Den udgift og de menneskelige lidelser, der ligger bagved, hvordan vil man tage det alvorligt ud over det, vi allerede har gjort, hvad vi i øvrigt har gjort på en lang række felter mod De Konservatives stemme? Hvad vil man gøre?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Hr. Knud Erik Kirkegaard har fuldstændig ret i, at det ikke er første gang, jeg er blevet bragt i en situation, hvor jeg må sige, at noget er komplet uforståeligt; men det er jo heller ikke første gang, jeg er i samme lokale som en fra De Konservative.

Så vil jeg egentlig godt sige, at jeg synes, det er helt urimeligt, at den konservative ordfører antyder, at man ude på landets virksomheder som en konsekvens af forslaget her vil begynde at forringe arbejdsmiljøet. Jeg tror faktisk, at folk vil betragte det som en rimelig stor fornærmelse af den indsats, som de faktisk bedriver i dag, og den indsats, som de forhåbentlig vil gøre endnu bedre fremover.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen hr. Anders Samuelsen har stadig væk ikke forstået problemstillingen. Det, der er sket, og det, der er gjort, vil man da naturligvis holde fast ved; men lysten, energien til at tage fat på nye initiativer vil blive mindre, og derfor kan det meget vel vise sig – jeg håber ikke, det bliver tilfældet – at den samlede effekt af forslaget bliver negativ.

Til hr. Ole Sohn: Ja, man skal da forsøge at leve op til de aftaler, der er indgået, men de er altså ikke med i det konkrete lovforslag, og hvorfor er de egentlig ikke det? Det er naturligvis, fordi det, man har aftalt, er særdeles problematisk. Kvalificeret er det næppe, men det er i hvert fald problematisk og indviklet og kompliseret. Det tror jeg godt arbejdsministeren vil bekræfte, for ellers havde han selvfølgelig haft det med i sit lovforslag. Men nu står det hen i det uvisse, hvornår det bliver gennemført og i hvilken form.

Og hvad vil vi så gøre ved arbejdsmiljøet? Det er selvfølgelig det store, generelle spørgsmål, som det er utrolig svært at svare på i en kort bemærkning, men jeg vil gerne sige, at den ind-

sats, der har været øvet indtil nu, har selvfølgelig ikke været forgæves; men den har slet ikke været tilstrækkelig. Hvis vi virkelig skal komme videre, er det et spørgsmål om at have viden og et spørgsmål om at få den viden formidlet til de relevante personer. Det er også et spørgsmål om i et samarbejde på virksomhederne at få skabt et fælles værdigrundlag, så ledelse og medarbejdere i fællesskab går ind i sagen ud fra det synspunkt, at nu er det sejt at gøre noget for arbejdsmiljøet.

Det kan være svært helt konkret at sige, hvad der skal gøres for at opnå det; men som vi drøftede det på en god konference i Landstingssalen forleden, kunne det jo godt ske, at vi skulle til at tænke fuldstændig nyt og måske havde behov for at tage nogle personer ind i debatten om arbejdsmiljøet, som vi ikke sædvanligvis bruger som eksperter på området, for at komme videre. Der er nemlig et stort behov for at komme videre af hensyn til samfundet, af hensyn til virksomhederne og selvfølgelig ikke mindst af hensyn til medarbejderne.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg synes, det var interessant, at hr. Knud Erik Kirkegaard nævnte EGA-handlingsplanen, for det var jo en handlingsplan, som vi alle sammen så meget hen til skulle føre til nogle resultater.

Jeg synes, det meget væsentlige problem i lige præcis den form for arbejdsmiljøarbejde er, at de konkrete resultater udebliver. Resultatet af ensidigt, gentaget arbejde i form af nedslidning og sygefravær og alle den slags ting er fortsat stigende. Der er jo ikke sket nogen forbedringer, og derfor synes jeg, det var en meget flot bemærkning, at det her ville skræmme især de virksomheder – og det er vel de fleste, sagde den gamle ræv på arbejdsmiljøområdet – som har et ordentligt arbejdsmiljø og gør noget for det.

Vi har altså stadig mindst 50.000 arbejdsulykker om året, og vi har nedslidningsskaderne foruden den meget store gruppe arbejdsskader og nedslidningsskader, som ikke er registreret, fordi de ikke er anerkendt. Vi ved, at kun ca. halvdelen af dem bliver anmeldt, og vi ved, at hospitalsvæsenet i øjeblikket bruger omkring 25 mia. kr. – omkring 25 mia. kr. – på reparation af arbejdsskader. Så er det da indlysende, at man er nødt til at gøre nogle temmelig dramatiske ting, og så er handlingsplaner uden resultater ikke nok.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen fru Jette Gottlieb og jeg kan slet ikke blive uenige om sagens alvor, og at der skal gøres betydelige fremskridt for arbejdsmiljøet på de danske virksomheder. Det er vi slet ikke uenige om.

Så siger fru Jette Gottlieb: Jamen der har jo ikke rigtigt været nogen resultater af den handlingsplan. Det er jeg nu ikke helt sikker på at fru Jette Gottlieb har ret i, men problemet er jo, at en lang række af de initiativer, der har været sat i gang, har der ikke rigtig været nogen effekt i.

Prøv eksempelvis at læse den rapport, som blev udgivet af Ingeniørforeningen for nylig, og er udarbejdet af CASA. Prøv at læse rapporten fra Statsrevisorerne, den går jeg i hvert fald ud fra at arbejdsministeren læser grundigt. En masse initiativer er sat i søen, men de har ikke rigtig virket, og så kommer man så i desperation med en kæmpe afgift her for virksomhederne. Ud fra den erfaring jeg har, og ud fra den politiske overbevisning jeg har, er jeg overbevist om, at vi i bedste fald kan håbe på, at den er virkningsløs, men jeg frygter, at den virker skadeligt.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Jette Gottlieb, og det er så den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen jeg tror da, hr. Knud Erik Kirkegaard er stærk i troen og er stærk i sin overbevisning og sit samfundssyn. Men jeg tror altså også, at han har meget svært ved at dokumentere, at det her skulle virke skadeligt.

Jeg synes, det må være meget, meget svært at forklare, at det ikke skulle være et incitament for virksomhederne til at sikre et ordentligt arbejdsmiljø, at de kan certificere sig ud af en afgift. Det er jo sådan, at den økonomiske drivkraft i virksomhederne oftest er den tunge faktor, og det tror jeg også hører til hr. Knud Erik Kirkegaards samfundssyn.

Det er selvfølgelig meget vanskeligt at argumentere for, at den incitamentsstruktur, der ligger i det her, skulle være virkningsløs eller eventuelt endda skulle kunne komme til at gavne.

Jeg tror på det sidste, men at prøve at overbevise os om, at den skulle være skadelig, finder jeg ubegribeligt.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Knud Erik Kirkegaard og derefter hr. Ole Sohn som ordfører.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg kan bekræfte over for fru Jette Gottlieb, at jeg er stærk i troen. Det er vi vestjyder nemlig normalt, og det er derfor, vi står solidt fast, når vi deltager i debatten.

Fru Jette Gottlieb har stadig tiltro til de økonomiske incitament. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at der i forvejen er meget stærke økonomiske incitament for virksomhederne til at gøre noget ved arbejdsmiljøet. Det er ikke kun for medarbejderne, det koster noget, når der er et dårligt arbejdsmiljø, det gør det i allerhøjeste grad også for virksomhederne i form af fravær, sygdom, manglende rekruttering af nyt personale osv. Der er masser af motiver til at gå i gang med at gøre en god indsats for arbejdsmiljøet.

Jeg vil godt sige om certificering, at det er jeg ikke modstander af. Jeg synes, det er en fremragende idé, at man certificerer virksomheder, og der er da også en række virksomheder, der allerede er gået i gang med det. Og hvorfor gør man det? Ikke for at slippe for en afgift, men for at man kan markedsføre sig selv som en virksomhed, der har styr på arbejdsmiljøet og derfor vil være en spændende og god virksomhed at blive ansat i. Det synes jeg da er en glimrende tankegang, som vi støtter fuldt ud.

Ole Sohn (SF):

Når man har lyttet til hr. Knud Erik Kirkegaards ordførertale og ikke mindst til bemærkningerne, hvor det skulle forsøges at forklare Det Konservative Folkepartis ønske om at bevæge sig ud i et sikkert og bedre arbejdsmiljø, får jeg næsten lyst til at foreslå hr. Knud Erik Kirkegaard som medlem af De skønlitterære Forfatteres Forening, for der var utrolig megen smuk prosa, og ikke et øje var tørt. Men som faglitteratur tror jeg ikke, den går, for der mangler altså dokumentation for de pæne ord. Men vi ser frem til, at det må komme.

SF vil gerne sige om lovforslaget, at vi skulle jo være nogle slemme skarn, hvis ikke vi syntes, det var et godt ben, et godt element i den samlede incitamentspakke, i og med at det netop er et gammelt SF-krav, at man indfører nogle økonomiske incitament for virksomhederne til at skabe et bedre arbejdsmiljø.

Med lovforslaget her får man faktisk en mulighed for det – ja, selv statsministeren får mulighed for med oprejst pande at gå ud i den store verden og sige: Nu har vi virkelig påbegyndt arbejdet for at opfylde ønsket om at gøre Danmark til et foregangsland, hvad angår arbejdsmiljø.

Jeg er ret sikker på, at vi også meget snart vil kunne bringe denne debat om, hvordan vi skaber et bedre arbejdsmiljø, ud over grænsen til de andre lande i Europa for at vise et konkret og håndgribeligt initiativ, som vil bidrage til at skabe et bedre arbejdsmiljø. Vi har også en forpligtelse til at gøre det. Vi er i en situation, hvor så mange mennesker, at det svarer til henved 55.000 fuldtidsstillinger, konstant er fraværende på arbejdsmarkedet som følge af nedslidning, dårligt arbejdsmiljø og arbejdsskader, og det kan vi ganske enkelt ikke være bekendt.

Vi kan ikke være det bekendt over for dem, der bliver ramt af arbejdsulykkerne og af nedslidningen. Vi kan ikke være det bekendt over for erhvervslivet, som har behov for at have en funktionsdygtig arbejdskraft, og vi kan ikke være det bekendt over for samfundet, specielt ikke nu i en situation, hvor vi har så små ungdomsårgange. Her er der behov for, at vi, der er kommet lidt op i årene, har mulighed for at blive længst muligt på arbejdsmarkedet.

Når samfundet så i tilgift kommer til at spare penge, hvis vi kan nedbringe antallet af arbejdsulykker og tilfælde af nedslidning, er det faktisk et columbusæg, vi har lavet, fordi arbejdsmiljøafgiften sammen med de andre dele i incitamentspakken – udbygningen af bedriftssundhedstjenesten, certificeringsordningen og det gebyrbelagte tilsyn – bringer os i en situation, hvor vi både gavner den enkelte, erhvervslivet og samfundet, og jeg kan simpelt hen ikke se, hvorfor ikke alle partier her i denne sal skulle kunne gå ind for det. Der er jo heller ikke nogen indtil nu, der er kommet med argumenter for, at man ikke kan lide ordningen, men der er heller ingen, der er kommet med alternative forslag til, hvad man vil gøre for at få løst op for dette ganske alvorlige problem.

Derfor vil SF medvirke til at gennemføre denne ordning, som jo er en, hvad skal man sige, gulerod-/piskordning: En gulerod for de virksomheder, som gør en ekstra indsats for arbejdsmiljøet, fordi de får glæde af det, mens de, der ikke ønsker at bidrage til at skabe bedre forhold, må betale ved kasse 1. Jeg synes, det er en meget fair måde at drive politik på, at vi på den måde

gelejder udviklingen i den retning, som vi ønsker, og når det så oven i købet er et forslag, som både gavner den enkelte medarbejder, erhvervslivet som sådan og samfundet i almindelighed, kan jeg ikke se andet, end at det er et forslag, som må sikres bredest mulig støtte her i Folketingssalen.

SF støtter naturligvis forslaget.

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Hr. Ole Sohn efterlyser dokumentation for, at dette tiltag måske ikke er det rigtige, men så vil jeg også gerne se dokumentation for, at virksomheder, der tvinges til at betale 200 kr. om året, vil forbedre deres arbejdsmiljø.

En ting, vi kan være noget så enige om, er: Én arbejdsskade er en arbejdsskade for meget. Men 200 kr. om året vil altså efter min overbevisning ikke hjælpe og gavne nogen som helst. Hvis der er noget, der er farligt, og det koster samfundet penge, og det koster mennesker smerter, så lad os dog gøre noget ved det ved at forbyde de situationer, hvor noget sådant kan forekomme. Men 200 kr. om året tror jeg ikke hjælper.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er enig med CD's ordfører i, at er der forhold på arbejdsmarkedet, som er decideret sundhedsfarlige – det kan være stoffer, kemikalier og lign., som virker nedbrydende på den menneskelige organisme – skal de forbydes. Det er vi helt enige om, og jeg er også helt enig i, at hvis man bare lægger en skat pr. medarbejder på 200 kr. om året, virker det isoleret set ikke.

Det er derfor, det er helt afgørende, at man skaber et incitament og en mulighed for, at den enkelte virksomhed kan frigøre sig fra afgiften ved at få et certifikat, som netop dokumenterer, at man har gjort noget for at forbedre arbejdsmiljøet og dermed nedbringe antallet af arbejdsulykker og nedslidning, så tingene hænger sammen. Ideen er jo ikke, at man bare skal pålægge afgifter, og på sigt skulle afgiften jo gerne gå i nul. Hele målsætningen med incitamentspakken er, at afgiften går i nul, så hr. Mogens Lykketoft ikke får indtægter i form af en afgift, men får en væsentlig større besparelse på sundheds- og socialbudgetterne. Det er målet, for så kan de penge, som frigøres her, bruges til andre udmærkede velfærdsformål.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg skal gøre opmærksom på, at hr. Mogens Lykketoft er finansminister.

(Kort bemærkning):

Lone Yalcinkaya (CD):

Kan jeg konstatere, at hr. Ole Sohn er enig med mig i, at det, vi taler om her, er en direkte afgift uden en synlig virkning på arbejdsmiljøet?

(Kort bemærkning):

Ole Sohn (SF):

Hvis man ser isoleret på det og ikke skaber et incitament, er det klart, at det er en afgift. Men nu får CD's ordfører jo mulighed for at komme på talerstolen som ordfører om lidt, og så kan jeg jo vende tilbage og få svar på, om CD ikke er enig i, at hvis vi skaber et incitament til at få et bedre arbejdsmiljø gennem en certificeringsordning, så man derved kan frigøre sig fra afgiften, er det ikke en skat, men et middel til at opfylde et ønske om at skabe et bedre arbejdsmiljø med de afledte besparelser, det kan give.

(Lone Yalcinkaya beder om en kort bemærkning).

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at jeg har nedsat antallet af korte bemærkninger til ordførerne fra tre til to, og da jeg er gammel regnelærer, kan jeg godt tælle til to.

Annette Jørgensen (DF):

Det lovforslag, der er fremsat her, drejer sig om en urimelig afgift, der pålægges bl.a. erhvervslivet, en afgift på i alt 280 mio. kr.

Når man læser lovforslaget, fremgår det krystalklart, at de 280 mio. kr., som indtægterne skønnes at blive, skal opkræves hos bl.a. forsikringsselskaber, som naturligvis lader regningen gå videre til virksomhederne gennem forhøjede forsikringspræmier, uanset om den enkelte virksomhed har truffet en forsikringsaftale med selskabet. Det synes mere og mere åbenbart, at det røde finanslovforlig lægger op til at genere erhvervslivet, og man kan ikke undlade at stille sig selv det spørgsmål, hvor længe en sådan politik kan blive ved med at gå.

Der er ingen, som ikke ønsker et godt arbejdsmiljø, og regeringen må ikke glemme, at der gennem tiderne er gjort store anstrengelser for at forbedre de ansattes arbejdsmiljømæssige forhold. På et tidspunkt blev der bl.a. vedtaget en lovgivning her i Folketinget, hvorefter der skul-

le udarbejdes handlingsplaner for bl.a. arbejdsmiljø i alle virksomheders afdelinger.

Når man ser på de enkelte virksomheders opbygning med bl.a. sikkerhedsudvalg, er der ingen tvivl om, at Danmark står stærkt på området. Men uanset hvilke tiltag, der tages, vil der altid kunne ske ting, som burde være undgået.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning):

Jette Gottlieb (EL):

Jeg forstod, at fru Annette Jørgensen synes, det er fuldstændig urimeligt, at arbejdsgiverne skal betale for et dårligt arbejdsmiljø. Jeg vil gerne spørge Dansk Folkepartis ordfører, om hun finder det rimeligt, at de danske skatteydere fra lærlingen til pensionisten i dag betaler 25 mia. kr. til sundhedssystemet, alene på grund af dårligt arbejdsmiljø.

Lone Yalcinkaya (CD):

Jeg synes nok ikke, det burde være nødvendigt at sige, at CD ikke kan støtte dette lovforslag, eftersom jeg har været på talerstolen et par gange; men vi kan altså ikke støtte lovforslaget.

Selvfølger er antallet af arbejdsskader for højt. Én arbejdsskade er jo en arbejdsskade for meget, så rent principielt kan vi i CD godt være enige med regeringen i, at der kan være fornuft i at skabe tilskyndelse til, at virksomhederne i højere grad gør noget ved deres arbejdsmiljø. Men overordnet set mener vi i CD, at såfremt der er forhold, der ikke er acceptable, må de forbydes. Det skal ikke være sådan, at en arbejdsgiver skal kunne betale sig fra et dårligt arbejdsmiljø.

Jeg forstår nu heller ikke af ministerens forslag, at man skal kunne betale sig fra uacceptable ting. Derimod går ministerens forslag ud på at lægge en ekstra skat generelt på alle virksomheder, dvs. også de, der overholder gældende lov, og herefter vil ministeren tilbagebetale nogle af pengene til dem, der opnår et bevis på, at de har et godt eller nogenlunde godt arbejdsmiljø.

Det er sjov form for Robin Hood-politik. Som bekendt tager man jo normalt fra de rige og giver til de fattige, men i dette tilfælde tager man fra alle og giver kun en lille del af pengene tilbage til ganske få virksomheder.

Når dette lovforslag handler om at skabe tilskyndelse til at skabe et bedre arbejdsmiljø, undrer det mig, at når der skræbes 420 mio. kr. ind hos virksomhederne, skal de 300 mio. kr. afleveresovre i Finansministeriet. Det hænger jo ikke

sammen, for jeg regner da ikke med, at de har et så godt arbejdsmiljø derovre.

Desværre er to ting blevet blandet meget sammen her. Når man ser på dette lovforslag, og når man kender forarbejdet – ikke fordi jeg personlig gør det – står det ikke helt klart, hvad der kom først: Var det ideen om en arbejdsmiljøafgift, hvor det viste sig, at man samtidig kunne skaffe flere hundrede millioner kroner til finansloven? Eller startede det hele med et diktat fra Finansministeriet om at skaffe 300 mio. kr., hvorefter kreative medarbejdere i Arbejdsministeriet fandt på at skaffe penge via en arbejdsmiljøafgift?

Hvis man virkelig ville honorere de virksomheder, der har et godt arbejdsmiljø, hvorfor så ikke føre alle pengene tilbage til disse virksomheder? Det må da alt andet lige skabe endnu større tilskyndelse til at gøre noget ved arbejdsmiljøet, og det er vel ikke, fordi Finansministeriet har et så godt arbejdsmiljø?

Når jeg taler så meget imod de ekstra millioner, der skabes med dette lovforslag, betyder det ikke, at CD automatisk ville have stemt for et finansneutralt lovforslag. Men én ting er sikker: vi ville have haft mere sympati for et sådant forslag, for så ville man være ude over debatten om øgede byrder for erhvervslivet.

Nærværende forslag er endnu en afgift og endnu mere administrativt bøv, og da det samlet set betyder en ekstra belastning af erhvervslivet, kan vi derfor ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne stille fru Lone Yalcinkaya det samme spørgsmål, som jeg stillede Venstre og De Konservative: Hvad skal der så til? Når CD ikke kan støtte forslaget her, må der jo være et alternativ.

Jeg går ikke ud fra, at CD ønsker, at vi skal fastholde en situation, hvor vi har et så stort antal arbejdsskader og har en så stor nedslidning på arbejdsmarkedet, som tilfældet er. Det svarer altså til 55.000 fuldtidsstillinger om året, og det skal der gøres noget ved.

Jeg forstår ikke helt argumentationen om, at alle skal betale, og at få får beløbet tilbage. Ideen er jo, at alle virksomheder – der er ingen begrænsninger, i hvert fald ikke ifølge lovforslaget – vil være i stand til at få et certifikat og dermed frigøre sig fra afgiften. Det er klart, at hvis ikke alle virksomheder ønsker det, altså ønsker at lave et bedre arbejdsmiljø, er det også rimeligt,

at de kommer til at betale, og spørgsmålet er så, om det er nok. Vi kan diskutere, hvorvidt afgiften skal være større for dem, der ikke ønsker det, men de, der ønsker at skabe et bedre arbejdsmiljø, vil jo kunne blive fritaget for afgiften, og deri ligger incitamentet. Det er altså ikke en skat, og det er det, der er det helt afgørende.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Til CD's fru Lone Yalcinkaya skal jeg sige, at det er min klare overbevisning, at alle pengene ikke går til arbejdsmiljøet i Finansministeriet, for så mange medarbejdere er der vist ikke ansat.

Men jeg vil bede fru Lone Yalcinkaya klargøre for mig, om virksomhederne ikke ifølge dette lovforslag faktisk kan slippe for afgiften ved at have et godt arbejdsmiljø. Det troede jeg faktisk var noget, CD godt kunne gå med på. Vi hørte før, at De Konservative ved hr. Knud Erik Kirkegaard godt kunne se nogle positive tendenser i certificeringsforordningen. Jeg skal spørge fru Lone Yalcinkaya: Er der slet ikke noget, CD synes er positivt?

Og må jeg så spørge: CD plejer at have en rimelig klar socialprofil. Er man ikke optaget af, at de mange, mange mennesker, der hvert år bliver udsat for en ulykke eller en arbejdsskade, også skal have deres forhold forbedret og hvordan?

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Der kan da ikke være tvivl om, at de forhold, der er på arbejdsmarkedet, der er til gene og skade for arbejdstagerne, skal forbedres til et niveau, hvor det er acceptabelt, og gerne på et højt plan. Det er der ingen tvivl om.

Jeg bliver spurgt, om vi vil fastholde arbejdsskader. Her er mit svar også meget tydeligt: Nej, vi vil ikke fastholde arbejdsgivere i at have forhold, der giver arbejdsskader. Men på den anden side betyder det ikke, at vi siger, at alle i dag på ny skal betale et antal kroner i afgift, og at alle virksomheder uden at have fået undersøgt forholdene skal betale, fordi vi ikke mener, at de har et godt arbejdsmiljø.

Lad os gå ud og finde de arbejdspladser, hvor arbejdsmiljøet ikke er i orden, og lad os sørge for, at de virksomheder retter op på arbejdsmiljøet, og ikke skyde med spredt hagl. Det mener vi at man gør her.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så går vi videre i ordførerrækken.

Anders Samuelsen (RV):

Hvis der sker en arbejdsulykke på en virksomhed og både arbejderen og den maskine, han står ved, kommer til skade, så betaler arbejdsgiveren for reparationen af maskinen, mens skatteyderne i princippet betaler hovedparten af, hvad det koster at bringe arbejderen tilbage til en ny tilværelse.

Det er ikke alene dyrt menneskeligt, men det er også dyrt økonomisk. Det koster samfundet i omegnen af 20 mia. kr. om året. Det skyldes, at erstatningen fra arbejdsgiverens forsikringselskab ikke dækker det offentliges udgifter til hospitalsindlæggelser, genoptræning, revalideringsudgifter, efteruddannelse og i værste tilfælde en eventuel tildeling af en førtidspension.

I de sidste 28 år har man med passende mellemrum haft forslag fremme om at sende nogle af disse skadesomkostninger tilbage til virksomhederne ved hjælp af en arbejdsmiljøafgift. Begrundelsen er, at det dels vil motivere virksomhederne til at gøre mere ved deres arbejdsmiljø, dels vil lette byrden for de offentlige kasser.

Det Radikale Venstre har altid været tilhænger af, at forureneren skal betale. Dette princip er da også i en vis udstrækning blevet gennemført i det ydre miljø, men arbejdsmiljøet har hidtil haltet bagefter. Nu er det så lykkedes at nå frem til et kompromis, en aftale mellem en række partier om at indføre dette banebrydende princip, altså en arbejdsmiljøafgift.

Det Radikale Venstres idealmodel, kan man sige, ville bestå i at dele virksomheden op i tre grupper: de gode, de knap så gode, og de dårlige, og så uddele afgifter i forhold til det. Den model, som man har fundet frem til her, imødekommer faktisk i meget stor udstrækning den idealmodel, nemlig ved at man uddeler en afgift til alle baseret på antal medarbejdere og baseret på antal arbejdsskader, og så får virksomheden en mulighed for at certificere sig til at slippe ud af afgiften. Det er alt i alt en god løsning. Det er helt klart en løsning, som er et skridt i den rigtige retning.

Man kan på baggrund af de kommentarer, der har været indtil nu, primært frygte, at afgiften er for lille og dermed ikke virker motiverende nok, men hvis det er tilfældet, så må vi jo tage det op og se på det, hvis De Konservative og Venstre har ret i det synspunkt.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg kan oplyse, at der ikke bliver holdt frokost-pause. Til gengæld vil der om en halv times tid blive stillet sandwich frem inde ved siden af.

Og så går vi videre i ordførerrækken.

Jette Gottlieb (EL):

Forslaget er jo som bekendt en del af en samlet arbejdsmiljøpakke, der skulle skabe et incitament til en bedre indsats for arbejdsmiljøet. Og det gælder også den her del af aftalen, som drejer sig om den generelle arbejdsgiverafgift.

Vi mener, at det er en grundlæggende sund tanke, at arbejdsgiverne kommer til at betale en større del af udgifterne til arbejdsmiljøarbejdet, så længe de ikke har orden i arbejdsmiljøet. Men jeg vil da godt supplere debatten med et par nye elementer. Jeg nærer nemlig ikke nogen blind tillid til, at arbejdsgiverafgiften i sig selv vil betyde afgørende fremskridt i forhold til målsætningen om et sundt og sikkert arbejdsmiljø.

Når vi ser på den del af afgiften, der er baseret på godtgørelser og erstatninger tilkendt af Arbejdsskadestyrelsen, så vil jeg påpege, at der kun er tale om delvis afdækning af de reelle arbejdsmiljøproblemer på den enkelte virksomhed og inden for de forskellige brancher.

Det er jo desværre et faktum, at en række forhold som f.eks. ensidigt, gentaget arbejde, tunge løft og det psykiske arbejdsmiljø får en stadig større, og vi må sige negativ betydning for nedslidningen af ansatte på danske arbejdspladser. Samtidig kan man se, at sådan nogle problemer er særlig udtalte inden for de områder, der kan betegnes som typiske kvindefag.

I forhold til arbejdsgiverafgiften er det interessant, at de nedslidningsskader kun sjældent fører til godtgørelse eller erstatning som følge af arbejdsskadelovgivning. Derfor betragter jeg det som endog meget vigtigt, at vi får tilpasset arbejdsskadeloven til de faktiske forhold, om ikke i metalindustrien så i plejesektoren. Det er også relevant, hvis vi skal sikre sammenhæng mellem arbejdsgiverafgiften og arbejdsmiljøforholdene på virksomhederne. Så selve forholdet om arbejdsskadelovgivning er et udestående spørgsmål.

Det andet forhold, som jeg vil følge nøje i forlængelse af vedtagelse af loven, er, om der vil være tale om negative konsekvenser for anmeldelsesvilligheden med ulykker og skader. Vi ved jo, at det i forvejen ikke er mere end ca. halvdelen af arbejdsulykkerne, der anmeldes, og det betyder, at den officielle statistik ikke giver

et fyldestgørende billede af arbejdsmiljøets faktiske tilstand.

Derfor mener vi, at der i forlængelse af lovens vedtagelse skal holdes et skarpt øje med udviklingen i anmeldte ulykker, og det vil jeg så gerne bede arbejdsministeren om at give et tilsagn om vil ske. Man kan jo selvfølgelig håbe på, at en eventuel nedgang i antallet afspejler reelle arbejdsmiljøforbedringer, men sikker kan man jo langtfra være.

I min vurdering er det nødvendigt med en substansvurdering af udviklingen i de anmeldelser, og jeg kan ikke se rettere, end at det må påhvile arbejdstilsynet f.eks. ved det tilpassede tilsyn at holde øje med sådan noget.

Vi kan ikke adskille arbejdsmiljøafgiften fra certificeringsordningen, selv om det ikke er en del af det her lovforslag. Bl.a. er det jo sådan, at nettoindtægterne på afgiften, som ministeren har anslået til 300 mio. kr., medvirker til at finansiere den samlede arbejdsmiljøindsats, herunder arbejdstilsynene.

For os at se er det vigtigt at følge udviklingen, så vi ikke på et tidspunkt kommer i den situation, der i øvrigt var ønskelig, nemlig at arbejdsgraverafgiften ender i nul, men at vi dermed kommer i en situation, hvor arbejdstilsynene bliver frataget midler til at udføre deres normale tilsynsforpligtelser.

Det opfatter jeg som en selvfølgelighed, bl.a. fordi ingen nok så gode incitamentsinitiativer på arbejdsmiljøområdet vil eliminere behovet for arbejdstilsynets indsats. Men jeg vil da godt bede ministeren om igen at bekræfte, at det forholder sig sådan, at arbejdstilsynet stadig vil være sikret en finansiering.

Der er altså med vedtagelsen af det her lovforslag og de øvrige elementer i arbejdsmiljøaftalen ingen som helst grund til at hvile på laurbærene og tro, at der nu vil ske voldsomme fremskridt i sig selv, men vi betragter arbejdsmiljøafgiften og den tilhørende certificeringsordning som et skridt i den rigtige retning, og hvis den bliver fulgt op på den rigtige måde, kan det betyde forbedringer.

Ole M. Nielsen (KRF):

Lovforslaget er, som der står i den skriftlige fremsættelse, en opfølgning af aftale om finansloven mellem regeringen, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, men det er nu ikke nok til at få os til at stemme imod.

Det er et decideret dårligt forslag. Vi mener ikke, det hjælper på miljøet. Hvis endelig sådan

en skat på manglende indsats skulle betyde noget, så er 200 kr. jo alt for lidt. For en lille virksomhed med fem medarbejdere koster det 1.000 kr., og det får man ikke lavet meget bedre arbejdsmiljø for, så det vil man undlade at gøre. Dét betyder de 200 kr. pr. medarbejder ingenting, det er simpelt hen for lidt, hvis det skal have nogen incitamentsvirkning.

Noget andet er, at det koster noget at få udført den certificering, også for den lille virksomhed. Der står faktisk i finanslovaftalen, at den lille virksomhed kan få støtte, men det står der egentlig ikke noget om i lovforslaget her. Jeg ved ikke, hvor finansieringen til det er aftalt, men det er jo heller min opgave at have styr på den slags ting.

Mit hovedargument imod forslaget er, at det er en skat på arbejdspladser. Det er det provenuoverskud, jeg er imod. Vi er absolut tilhængere af at gøre noget for arbejdsmiljøet. Det er fuldstændig tosset, at vi nedslider og ødelægger så mange mennesker, som vi gør. Vi producerer alt for mange vrage på grund af en forkert indsats på arbejdspladserne, og det har med mange ting at gøre, nogle forkerte holdninger i vores samfund osv., som vi skal påvirke på mange måder, men der skal også gøres en indsats rundt omkring på arbejdspladserne.

Jeg tror, det var den socialdemokratiske ordfører, der kom til at nævne eksemplet med manglende udsugning, som det vil koste nogle hundredetusinde kroner at lave, og så resulterer det kun i en bøde på 1.000 kr. Det eksempel er jo ikke reelt. Så er der noget, man skal have lavet om – og det behøver man jo ikke den her lov for at lave om på – så skal man da have strammet op på reglerne om, hvornår der skal være udsugning, og der er jo regler for, hvor mange partikler der skal være i luften af forskellig art osv. Så må man stramme op på dét.

Er bøderammen, sanktionsrammen, som vel sagtens fremgår af arbejdsmiljøloven, for lille, så må vi jo udvide den og sende nogle signaler til de mennesker, der administrerer den slags, om, at vi skal have noget gjort ved det.

Vil man have en certificering, så kunne man da sagtens have indført en certificering, hvor de mennesker, der ønsker certificering, kunne betale for de omkostninger, der var ved at få udført det, sådan at de kunne få en certificering, ligesom man reklamerer med andre certificeringer.

Ellers er det tilsynet og opfølgning på tilsynet og motivation osv., der skal til.

I øvrigt havde vi for et par uger siden et forslag af miljøministeren til behandling af grønne regnskaber, og der foreslog jeg, at når vi skal til at forny dem, skal vi bygge meget mere ind i de grønne regnskaber. Så skal vi bygge noget ind om arbejdsmiljø, etik, bæredygtighed og noget om, hvordan man udvikler sine produkter, så de har en længere levetid, noget om, hvilken kontrol man har med sin underleverandør i Kina osv. osv. Det er en stor sag, og der skal vi passe på ikke at lave noget, der er så stramt, at det ikke er til at arbejde med for virksomhederne.

Jeg mener, at man skulle begynde med at lave sådan noget, som jeg kunne kalde en etik- og bæredygtighedsrapport eller noget i den retning, hvor man kunne sammenfatte alle de her områder, som ville være med til at gøre verden bedre. Det må godt være lidt kompliceret og koste lidt penge. Det mener jeg vi skal bruge noget af vores overskud til, men det her forslag stemmer vi imod.

Mogens Andreasen (UP):

Jeg vil godt sige om det her forslag, at det er en ny afgift på virksomhederne.

Vi har jo set igennem de sidste år, at der er pumpet millioner af kroner ud til afgifter ude på virksomhederne, som begrænser virksomhedernes muligheder.

Er det her lovforslag udtryk for, at Arbejdstilsynet ikke fungerer, eller er det udtryk for, at samarbejdsudvalgene på virksomhederne ikke fungerer? Er det et udtryk for, at bedriftssundhedstjenesten ikke fungerer ude på virksomhederne? Eller er det rent og skært et spørgsmål om at få nogle penge i statskassen?

Jeg synes, at regeringen skal begynde at tænke lidt på, at dansk erhvervsliv er det, vi lever af, og jeg kunne godt lide at vide, hvor længe regeringen fortsat vil pålægge byrder af økonomisk art på virksomhederne. En skønne dag når vi altså dertil, at der ikke er nogen som helst muligheder for, at virksomhederne kan oprette nye arbejdspladser og opsuge den ledige arbejdskraft, der er.

Hvis det er rigtigt, at der ikke er nogen af det ting, jeg nævnte, der fungerer, jamen så betragter jeg det her på lige fod med det, der foregår i arbejdsformidlingen. Den fungerer nemlig heller ikke.

Problemet, vi står med, er, at der er så mange ledige, der ikke kan komme ud på arbejdsmarkedet, og at vi skal en helt anden vej end denne

her for at få det til at fungere, og jeg synes, at det forslag, regeringen kommer med her, er helt forkert, og jeg vil helt sikkert stemme imod det.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg vil godt indlede med at sige til specielt Venstre og Det Konservative Folkeparti: Op med humøret!

Der bliver tegnet et billede, et vrangbillede, af virkeligheden. Der er en række virksomheder, der har set det fornuftige i at arbejde meget intensivt med den forebyggende indsats.

Når man hørte Venstres og Det Konservative Folkepartis ordførere, fik man det indtryk, at det var hovedparten af virksomhederne. Det kan vi dokumentere så langtfra endda er tilfældet. Der er heller ikke i de diskussioner, jeg har ført det sidste halve års tid, nogen, hverken erhvervsledere eller faglige folk, der har givet mig anledning til at tro, at en incitamentspakke, som vi har lagt ud med, vil virke demotiverende for arbejdsmiljøindsatsen.

Der er mange progressive virksomheder, der siger, at det er på tide, at man belaster de virksomheder, der ikke gør deres arbejde ordentligt på området her.

Spørgsmålet er imidlertid, om alle de argumenter, der bliver brugt om bekymring for den fremtidige udvikling i arbejdsmiljøarbejdet, ikke bare er retorik. For hvordan får man alle de kønne ord om det vigtige i den forebyggende indsats til at hænge sammen med det forslag til folketingsbeslutning, vi senere skal behandle, hvor bl.a. Venstre og De Konservative – desværre også CD, har jeg lagt mærke til – vil ophæve den obligatoriske skriftlige arbejdspladsvurdering for mindre virksomheder, man vil liberalisere bedriftssundhedstjenesten, man vil hæve grænsen til 10 ansatte for, hvornår virksomhederne skal etablere en sikkerhedsorganisation, og så vil man afskaffe mål- og rammestyrelsen af Arbejdsmiljørådet og branchearbejdsmiljørådenes aktiviteter?

Tror de partier virkelig, at det, der skal til, er at skabe mere fleksible rammer? Set i lyset af de sidste 25 års erfaring er det så mere fleksible rammer, der skal til? Jeg tror det ikke.

Så er det jo også udpræget talerstolsretorik, når man siger, at man intet kender til næste trin i processen. Jeg ved fra indholdet af de ordførerindlæg, der har været, at alle har gjort sig bekendt med den aftale, der er indgået mellem forligspartierne. Og derfor ved man også, at der ikke er tale om et isoleret initiativ. Der er tale om

et initiativ, der kobles med en certificeringsordning, der udløser tilbagebetaling i form af et tilskud, der stort set svarer til den afgift, vi opkræver.

Det fremgår også af aftalen, at vi laver et gebyrbelagt tilsynsbesøg på samtlige virksomheder i de ni brancher, hvor det står allerværst til med arbejdsmiljøet, og samtidig udstrækker vi pligten til at være tilsluttet et bedriftssundheds-tjenestecenter til at omfatte hele arbejdsmarkedet, når vi når 2005.

Det er med andre ord en stor og meget vigtig pakke, som jeg er utrolig glad for at få lejlighed til at gennemføre. Og jeg vil i den forbindelse benytte lejligheden til at sige en varm tak til forligspartierne for de konstruktive forhandlinger, der har ført frem til dette gennembrud.

Vi er formentlig det første land i verden, der får skabt en incitamentspakke, og jeg kan love jer, at det går hen og bliver en eksportartikel. Danmark bliver på det her område et foregangsland. Det er også nødvendigt. Hvis man ser på, hvad ressourcospildet er – ikke bare i Danmark, men i Europa – så skønner man, at udgifterne, som samfundet pådrages på grund af et dårligt arbejdsmiljø, inden for EU svarer til 2,4 pct. af bruttonationalproduktet. Det svarer til Hollands samlede produktion af varer og tjenesteydelser. Et velfærdstab af dimensioner.

Vi skal gå foran, og det gør vi nu, og vi skal inspirere andre til at lave en incitamentstruktur. Og vi tror på, at det virker.

Jeg kan sige til fru Jette Gottlieb, at vi naturligvis har en særlig forpligtigelse til at holde skarpt øje med udviklingen på alle de måleområder, som vi overhovedet har.

Så vil jeg godt sige til CD's ordfører, fru Lone Yalcinkaya, at jeg mildest talt er lidt overrasket over CD's indstilling til det her forslag, og det er jeg ikke mindst, fordi jeg husker CD's politiske leders meget ædle og respektable engagement.

For et års tid siden talte fru Mimi Jakobsen – i øvrigt meget bevægende – om det rare samfund. Det rare samfund, et velfærdssamfund, hvor man ikke ville finde sig i, at hjemmehjælpere blev slidt ned, at der er arbejdspladser, som de arbejdspladser buschauffører har, hvor der er konstaterbare konsekvenser for helbredstilstanden.

Det rare samfund – sagt til fru Lone Yalcinkaya – er altså ikke noget, man alene skaber ved at forbedre arbejdsmiljøet. Et samfund kan man gøre mere rart ved at sætte ind på en lang række forskellige fronter. Men i betragtning af, hvor

stor en del arbejdslivet fylder i vores samlede tilværelse, så er et langt bedre arbejdsmiljø et væsentligt bidrag til at udvikle det rare samfund.

Derfor må jeg sige: Jeg er bedrøvet over at høre CD's stilling til lovforslaget, og jeg er overrasket over den, når jeg genkalder mig de dybt-følte betragtninger om forskellige lønmodtagergrupper, som CD's politiske leder og andre repræsentanter for CD gjorde sig til talsmand for for et års tid siden forud for de forrige finanslovsforhandlinger.

Så glæder jeg mig over, at hr. Knud Erik Kirkegaard går ind for certificering. Jeg tillader mig derfor – måske lidt naivt, men alligevel – at regne med, at når vi kommer til næste trin i udmøntningen af incitamentspakken, så har vi sikre stemmer fra Det Konservative Folkeparti på certificeringsdelen.

Tilskud til certificering – skal jeg sige til hr. Ole M. Nielsen – kommer i forbindelse med lovinitiativer, der udmønter aftalen om certificering, og der vil man også kunne se, ligesom man kan se i aftalen, at regeringen og forligspartierne er enige i det med etik, det bredere ansvar, det sociale engagement, som er en vigtig del i certificeringsprocessen.

Så vil jeg sige til hr. Mogens Andreasen, at hr. Mogens Andreasen er med til at produktudvikle sprogbruget om afgifter. Jeg har ikke helt forstået, hvad der menes med, at vi pumper afgifter ud på danske virksomheder, men det kan jeg blive belært om senere.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Der var en række urimelige betragtninger i arbejdsministerens indlæg, men af hensyn til dagsordenens længde i dag, skal jeg undlade at kommentere dette nærmere og nøjes med at stille arbejdsministeren tre spørgsmål.

Arbejdsministeren sagde, at der var en række progressive virksomheder, som støttede om ikke forslaget så i hvert fald tankegangen om en generel arbejdsmiljøafgift og et efterfølgende tilskud til certificerede virksomheder. Kan arbejdsministeren dokumentere denne påstand? Hvad er det for virksomheder, ministeren har talt med?

For det andet: Hvornår regner ministeren med, at certificeringsordningen er på plads? Alt så afgiften tikker jo, men hvornår kommer tilskudsmuligheden? Er det halvdelen hen på året? Er det hen i slutningen af næste år? Hvornår regner ministeren med, at den er på plads?

Og endelig det tredje: Skal EU-problematikken forstås på den måde, at så længe EU-problematikken ikke er afklaret, så er der ikke mulighed for at lave certificeringsordningen?

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Jeg vil da gerne her fra talerstolen trøste arbejdsministeren med, at det fortsat er CD's mål og politik at gøre vores samfund til et rart samfund at være i. Men så må man ikke overse, at arbejdsmarkedet også er en del af samfundet.

Dette er at mistænkeliggøre alle og enhver. Selv de, der efterlever de gode regler om at have et godt arbejdsmiljø, forstår ikke, at man med dette lovforslag vil gå ind og skyde med spredeshagl og ramme alle, selv dem, der gør noget ved arbejdsmiljøet.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Til hr. Knud Erik Kirkegaard vil jeg sige, at jeg omtalte, at jeg det sidste halve års tid i en række sammenhænge har debatteret incitamentsmodeller med både erhvervsvirksomheder og faglige repræsentanter, og jeg har blandt repræsentanter for mere progressive virksomheder mødt megen forståelse for nødvendigheden af, at der laves et økonomisk incitament, og at denne incitamentsstruktur pådrager dårlige virksomheder i arbejdsmiljømæssig forstand en afgift.

Med hensyn til det andet spørgsmål om certificering tænkes det lagt frem her i Folketinget i marts måned år 2001 og læg mærke til, at det giver en mulighed for, da afgiften tænkes opkrævet én gang årligt, til efteråret, at certificeringsordningen kan komme i gang, samtidig med at afgiften indføres.

Med hensyn til EU-problemstillingen kan jeg oplyse, at vi naturligvis er i dialog med EU, og at vi for nærværende ikke med de planer, vi har for indretningen af certificeringskonstruktionen, forventer, at det skulle give anledning til statsstøtteproblemer, som spørgsmålet jo omhandler.

Og til fru Lone Yalcinkaya kan jeg sige: Nej, afgiften er ikke en mistænkeliggørelse af alle. Afgiften er måden at skabe forudsætningerne for at tilvejebringe et økonomisk incitament.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (UP):

Jamen jeg tror da godt, at arbejdsministeren er bekendt med, at man har sænket bidraget til virksomhederne for ATP, og jeg tror da også, at

arbejdsministeren er bekendt med de miljøafgifter, der er lagt på virksomhederne. Jeg tror da også, at arbejdsministeren er bekendt med, når vi kommer dertil, at der ikke er penge nok i AUF til den støtte til uddannelsen, og så bliver det virksomhederne, der kommer til at betale.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil først og fremmest takke for arbejdsministerens tilsagn om, at vi får en opfølgning og en substansvurdering af udviklingen i antallet af anmeldte arbejdsskader og arbejdsulykker.

Men jeg havde et andet spørgsmål, som jeg også gerne lige vil have en melding på. Det er det problem, der også fra de borgerlige ordførere har rejst sig ved tanken om, at man nu får gennemført Paradis på jord og det perfekte arbejdsmiljø, og at arbejdsgiverafgiften derfor går i nul, men at det så ikke samtidig betyder, at Arbejdstilsynet dermed er berøvet sit eksistensgrundlag. Jeg vil gerne være sikker på, at Arbejdstilsynet har en selvstændig økonomi, der sikrer, at arbejdstilsynene kan udføre de arbejdsopgaver, de har.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Til beroligelse for fru Jette Gottlieb kan jeg sige, at rent finanslovteknisk er nettoprovenuet fra incitamentspakken bogført sådan på finanslovforslaget, at det reducerer udgifter til Arbejdstilsynet.

Det er naturligvis tanken, som bl.a. hr. Ole Sohn har været inde på, at vi vil se frem til, at nettoprovenuet går i nul. Det siger næsten sig selv, men jeg vil gerne forsikre fru Jette Gottlieb om, at det jo ikke er tanken, at Arbejdstilsynet skal reduceres i takt med, at nettoprovenuet går i nul. Selvfølgelig ikke.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 101: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om godtgørelse ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse. (Nedsættelse og udvidelse af kompensationsordningen, udvidelse af pensionsinformationssystemet m.v.).

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).

(Fremsat 10/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lone Møller (S):

Ved enhver finanslov er det jo sådan, at der er nogle udgifter, og at der er nogle indtægter. Indtægterne skal dække udgifterne, og det her forslag er en del af det indtægtsgrundlag, som vi har for finansloven.

Med dette lovforslag bliver den rabat, som arbejdsgiverne får på deres ATP-bidrag, sat ned. Det er det såkaldte kompensationsbidrag. Det er virksomhederne selvfølgelig ikke særlig glade for.

Jeg synes altså ikke, det er urimeligt, at også erhvervslivet er med til at betale for de velfærdsforbedringer, som vi alle sammen ønsker os. Uden indtægter kan vi nu engang ikke dække de udgifter, der er på finansloven. Den rabat på ATP-bidraget, som arbejdsgiveren får, skal også administreres; det koster penge. Hidtil har det været staten, der betalte. Eftersom det er arbejdsgiverne, der får kompensationen, synes jeg ærlig talt også, at det er helt o.k., at de selv betaler for administrationen af ordningen.

Et andet element i lovforslaget er ikke en indtægtskilde, det er i virkeligheden en håndsrækning til de færøske og grønlandske virksomheder. De vil fremover også få udbetalt kompensation for deres ATP-bidrag på lige fod med danske og udenlandske virksomheder. Det er ca. 75 virksomheder, som med dette udmærkede lovforslag bliver stillet lige med alle andre virksomheder, og det kommer endda til at ske med tilbagevirkende kraft.

Et tredje element i lovgivningen er et forsøg på at gøre det nemmere for borgerne at finde rundt i deres pensionsordninger. De fleste danskere vil få pension udbetalt fra forskellige, og nogle fra mange, kasser. Det kan være svært for borgerne at få et overblik over, hvor mange pen-

ge de kan regne med at få udbetalt, når de bliver pensioneret.

Det kan vi ikke være tjent med i et moderne samfund, og derfor foreslår vi, at det vil være muligt også for pengeinstitutter at tilslutte sig det internetbaserede PensionsInfo. PensionsInfo eksisterer allerede, men skal det fungere optimalt, er det nødvendigt, at alle med en pensionsopsparing kan bruge systemet, også selv om deres opsparing ikke er i en pensionskasse. Med dette forslag vil borgere, der har en pensionsopsparing i et pengeinstitut, kunne få et overblik over, hvad der står på deres pensionskonto den dag, de har brug for det. Det er god borgerservice.

Jeg kan på Socialdemokratiets vegne støtte forslaget og håber på en hurtig udvalgsbehandling.

Rikke Hvilshøj (V):

Dette lovforslag er en del af regeringens øvelse i at tage med den ene hånd og give med den anden over for erhvervslivet. Og den store taber i denne øvelse er erhvervslivet.

719 mio. kr. hiver man her ud af erhvervslivet, og der er absolut ingen substansmæssige argumenter fra regeringen for, at kompensationsbidraget til de private arbejdsgivere skal nedsættes. Forslaget har ene og alene det formål at hive penge ud af erhvervslivet, og det er absolut ikke, hvad der er behov for, tværtimod. Jo flere penge man hiver ud af erhvervslivet, jo dårligere bliver deres konkurrenceevne.

I forhold til regeringens finanslovsoplæg er skruen endda blevet strammet, og man pålægger nu erhvervslivet nye omkostninger med tilbagevirkende kraft. Således vil nedsættelsen af ATP-kompensationen komme til at berøre beskæftigelsen allerede i 4. kvartal for år 2000, og erhvervslivet har haft en berettiget forventning om størrelsen af det her kompensationsbidrag siden slutningen af 1999. Det er ikke rimelige vilkår at give erhvervslivet.

Denne del af lovforslaget, der hiver 719 mio. kr. ekstra ned i statskassen, er alene årsag til, at Venstre ikke kan støtte det samlede lovforslag.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg vil godt spørge fru Rikke Hvilshøj, om hun ikke kan bekræfte, at det faktisk går rigtig godt for dansk erhvervsliv. Det går i hvert fald væsentligt bedre, end da vi havde en borgerlig regering.